

běžné manažerské agendy pracovat také na prestižních případech.

Detektiv konstábl Ian Barnes stál za dveřmi pětadvacet minut po Sharpově telefonátu.

Kay s Barnesem ráda pracovala. Táhlo mu na padesát a sršel humorem a energií, které byly příjemným kontrastem hrůzných činů, jež řešili.

Teď stála vedle vozu, podívala se na třepetající se policejní pásku a obrátila se k Ianovi. Přibouchl dvířka, obešel vůz a stoupl si vedle ní.

Byl o něco vyšší než Kay, měl světle hnědé, na skráních prošedivělé vlasy a ke své značné nelibosti už potřeboval brýle na čtení.

„Pořád tě baví, když nemusíš dřepět v kanclu?“ prohodil ironicky. Pozorovali techniky z jednotky pro ohledání místa činu, kteří už na odpočívadle pilně pracovali.

„Hrozné, co se tu stalo,“ odtušila a zastrčila si pramen světlých vlasů za ucho. „Tak jdeme. Zjistíme co a jak.“

Vydala se při kraji silnice, jež mírně stoupala. Kývla na pozdrav kolegům z dopravky, kteří řídili provoz, aby tu nikdo zbytečně nezastavoval a neokouněl, ale současně aby auta zpomalila a neohrožovala vyšetřovatele a záchranáře.

Technici z kriminálky vztyčili zástěnu, za níž mohli nerušeně pracovat, a širší prostor obehnaný páskou hlídali dva řadoví policisté, aby ho ochránili před zvědavci. Opodál stála policistka s kolegou a u nich čtyři cyklisti v křiklavě barevných dresech. Policistka si Kay a Barnese vzápětí všimla a zvedla hlavu.

Kay ji hned poznala a byla ráda, že je to zrovna ona. Debbie Westová sloužila jako policejní konstábl od dvaceti let a Kay jí prorokovala velkou budoucnost. Patřila k nejpečlivějším členům sboru a dalo se na ni stoprocentně spolehnout, že zjedná na místě činu naprostý pořádek.

„Dobrý den, inspektorko.“

„Ahoj. Co jste zatím zjistili?“

Debbie ukázala na kolegu, který mezitím odvedl cyklisty kousek dál od pásky, kladl jim otázky a zapisoval si jejich odpovědi.

„Nohu našel ten člověk v červenožlutém trikotu. Jmenuje se Lee Temple. On i jeho přátelé jsou z West Farleigh a jezdí pravidelně o víkendech společně na cyklovýlety.“

Kay přimhouřila oči před ostrým sluncem a prohlédla si muže vedle Debbiina kolegy. Všimla si, že o telegrafní sloup jsou opřená dvě drahá kola a další dvě leží v husté trávě u silnice.

„Jak mu je?“

„Vyzvracel snídani, ale naštěstí ne na předmět doličný.“

„Tak to máme kliku.“

Barnes ukázal bradou za zástěnu, kde technici se skloněnými hlavami usilovně prohledávali krajnici a živý plot.

„Už našli zbytek těla?“

Debbie nakrčila nos. „Ještě ne.“

Kay se zadívala na auta, která pomalu projížděla kolem, a musela v duchu dát Sharpovi za pravdu, že média určitě budou chtít dostat událost do večerních zpráv v šest a vezmou jistě zavděk jakoukoli kusou informací od náhodných svědků.